

могатъ да свикватъ великото Народно събрание само за „отстъпване или размѣняване на нѣкоя частъ отъ територията на царството“, но не и за измѣнение и прѣглеждане на конституцията, нито за сключването уния съ чужда държава, нито за избирането на новъ царъ (чл. 142 отъ конституцията). Тѣмъ е забранено да бждатъ „настояници на непълновѣз-растния Царъ“ (чл. 33 *ibid.*); а отъ това слѣдва, че тѣ не могатъ да се разпореждатъ и съ имота на Царя и на неговия домъ. Съ тѣхното положение на непосредственъ държавенъ органъ (по-горѣ стр. 89 слѣдн.) е несъвмѣстима всѣка друга държавна длъжностъ, напр. длъжността на министъръ.

На регента обаче не сж прѣдоставени т. н. „лични права“, които конституцията прѣдвижда за Царя³⁾. Обаче и отъ това начало има едно сжщественно изключение. „Регентитѣ“, взети въ купомъ, а не по отдѣлно, упражняватъ „царска власть“, затова и тѣхнитѣ актове иматъ валидность само, ако сж приподписани отъ надлежния отговоренъ министъръ : за такива актове тѣ не носятъ юридическа отговорностъ. Въобще въ случаитѣ, когато съгласно конституцията регентитѣ упражняватъ царски функции (въ това число и тия на главното командуване, които по начало не се нуждаятъ отъ министерска контрасигнатура),⁴⁾ тѣ, по подобие на Царя, сж освободени отъ сждебно-углавната отговорностъ. Тукъ и по отношение на такива актове регентитѣ сж неприкосновени, както прѣзъ врѣме на регентството, така и слѣдъ него⁵⁾. Но за всички свои дѣйствия отъ частенъ характеръ или извършени не въ съгласие съ прѣдписанията на конституцията и то не въ качеството си прѣдставителъ на царската власть, регентътъ особено, когато дѣйствува отдѣлно отъ другитѣ двама, отговаря както граждански така и углавно. Углавно, разбира се, може да бжде сжденъ, слѣдъ като изтече (изчезне) регентскиятъ му мандатъ.

Регентскиятъ мандатъ пада : поради изчезването на причината, по която е било отредено регентството; вслѣдствие на

³⁾ Издрѣжката на регентитѣ, макаръ и неупомената въ конституцията, се прѣдполага, че ще става за смѣтка на „цивилната листа“. Задача на обикновеното Народно събрание е да опрѣдѣли тѣхната заплата.

⁴⁾ Срв. по-долѣ § 46.

⁵⁾ Доколкото упражняватъ „царска власть“, регентитѣ прѣдставляватъ „Държавенъ глава“ и като такива се ползуватъ съ специална наказателно-правна защита (срв. напр. глави I и III отъ книга втора на наказателния законъ, чл. чл. 98 слѣдн. и чл. чл. 119 слѣдн.).